

Տրաւա Եւ Վոյն'
աւա Եւ Վոյն' Ռաւա Եւ Վոյն'
Ռաւա, Եւ Վոյն' Ռաւա Եւ Վոյն'
Եւ Վոյն', Եւ Վոյն' Ռաւա Եւ Վոյն'
Եւ Վոյն', Եւ Վոյն' Ռաւա Եւ Վոյն'

Θα περάσεις

Συνάμυνα αστερία μες τη σκέψη μου το βράδυ
που δικάζουν ότι τάχα θα περάσεις.

Θα περάσεις σαν αρωγία,
θα περάσεις με τον χρόνο
και θα μείνεις σαν μπουκίτζι αδελανό πάνω
στον πάγκο

Κι όταν βυθίσουνε σε φλόγες,

κι όταν δεν φαναπεράσεις

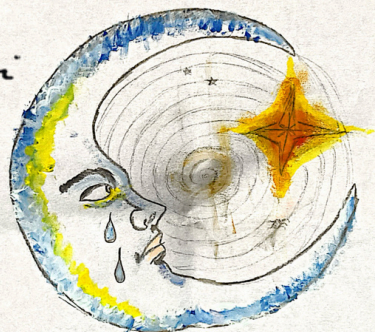
θα 'χουν στον τοίχο κρεμάσει

όχι αδελές ανοράδες

δεν σε αψιδαν να έρθεις

να θυμάμαι

πως δε περάσεις ακόμην.

Αύγουστος

Κακό γέλι με σπόισε, μόν ηίρε οίη τη δίγα
ο ηίλιος χορίζε στο νερό νεράδες χρυσαγλού
Είναλ ο καρπός του παιδού - είναλ ο καρπός του
έρωτα

- πόσο σόν πάει το φως του φεγγαριού,
πόσο σόν πάει το γέλιο.

Κάθε αϊγάρι σόν σταίλαμα, κάθε σόν βίεττα
ποίημα,
σε έντρε ο Αύγουστος με χρώμα υψιοκαμένο.

Κάθε χελμώνας πίσω μας - εδώ που εκάει το κύμα
σεν μας προστάνει διέλλα, σεν μας πλάει
η βροχή.

Μυρίζω των ακροματιά, γείομαι τα τραγούδια
Απόγε θα 'χει γαστέρια,
κράτα μου μίαν ευχή.

The awakening

If knowing is a mind's gift
the sea must have a brain
'cause water feels what you can't see
and so does breeze and rain.

I'm naked, I'm a newborn
of age twenty-three
I'm finally in awakening,
I finally am free.

They say that salt will burn your wounds
but mine have now been cleaned
for when your soul's not trapped no more,
by whom can it get stolen?

Was I brought to breathe the air
so filtered and so rain,
I now decide to sacrifice thy breathing
due to pain.

I blame no one. no man. no god,
it would be only unfair
to be considered that my fate

-at last-
was not to choose but bear.

αμυδαλιές

Καρπός ο έρωτας, γλοιδα ο θαυμασμός
εξωτικό, αψηστό άνθος
και πειρασμός

από αυτά που σπέρνουν αβγά σε βροχές,
σπόροι που μένουν αδιάσπαστοι,
αβγά/ροι, στο χθες

μα δεν αρχίζουν 'μυδαλιές μας στον χερσώνα

της το βία ανώτερα,

δειλία αιώνα

μηξε

Ποι' τα χωράει τόσο παρηγορία η βιόσκυ;
βαν παρος αίθρου με ανεχεται το στρώμα
κι οίμωφ-της θαλάσσης δεν είδα καινοο χρώμα.

Το μόνο μηξε που μ' επισκέφθηκε, η ψύκηση.

Χρόνος

Ο νέο γλυκός μου νόσος,
αγία μου και γδύρος,
πάντα "αρκείος" - γαργείος γόρος.

Αλλος, νιπέτος γόρος
εσ ανιστος βαπορος
σε αγειει, κειρεγ λιορος
κε αυτος πεει ελει.

Πολλές παραδοκόντες συλλήψεις στο ναζαρί
να έρθανε σε ευφορία, να δει η ψυχή σου αίσθη.

Μοράδα

Μόρες μου να τυχ κορμι, να 'μαστε μου ομοιάδα
Εγώ κι αυτές - αυτές κι εγώ
αμείβεται μοράδα.

Φόβος

Φοβάμαι όποιοι αγαπώ
μα έχω αναμνηση να με φοβάμαι εσένα

Και προσπαθώ να σε συζητώ
κι αγ φοβάμαι.

Και προσπαθώ να σε κοιτάω
κι αγ φοβάμαι.

Μα είν' ο φόβος μου βαρύς κ' μάτε δεν τον πιάνει.

Μα είν' ο φόβος μου τυφλός, κι αν μάτε τον ενλάσει,
εκείνος δεν το είδε.

Και είναι ο φόβος μου βαρύς
και νόσο ακόμα θα επιιώνω
τον φόβο μου,
τον φόβο σου,

τον όποιον αϊψου νόσο.

Τα δύο εγώ του έρωτα
(για το τραγούδι της Μαρίας Καυρτζίδου)

Και να μου δείξω οι τρεις μορφές πως φροντίσαν οι ιδέες
να μην έρθεις,

και ο θεός να κατέβαινε μπροστά μου,
η συνείδηση του κόσμου να ηνθόταν,
δεν θα νίστευα τίποτα.

Δεν χυπαίει τριχάς, έκοντι, ηνείμα αναφρασί μου
"Έτσι κάνει, θα γυρίσει" θα τους είχα χυπίσ να κομίσω
β/έγραφο.
"Έτσι κάνει, μου στερει ό,τι αγαπώ και τότε-τότε
το γέρνει πάρε νίσω.

Σαν να μην είχατε ποτέ, σαν να μην ήρθε ο χειμώνας,
και δε με νοιάζει, δε διστάζω, Περβεγόνι,
δε πωρώ.

Δε αγγίζω τίποτα. Η αγάπη δε υπάρχει στο "α/λόι"
και αν δε έγραφε συχνά-πυκνά, δε θα ήταν αυτός.//

και περιμένω να γυρίσει. Ο χρόνος μακριά σου
με δυστυριάζει.

και το γέρω - θα γυρίσει
Ε/νίζω μόνο να ηω ακόψω

Εισαγωγή νουβέλας

Είναι γυχές που γεννούνται ταρπαστές. Όχι μορφαία, προορισμένα. Όχι που πρέπει να απαμώσουν.

Όχι που βλαχτικαν με στόχο τη συνητήρωςη τησ άλλης. Ψυχές μη τεμμενες, όπως οίες, συη τύχης τα μακρλά κί ατέτεωρα δίχως, όπου κί αν κατάρεραν βρεθίκαν, κί αν δέν κατάρεραν, χαθίκαν.

Σκορησμένα ταρπαστά φαίσινλα στον χωροχρόνο εμφανίσοιαι με βάση κάποιον γείτη που υπαλιςσεταλ ούε τότε χίταν το φραστό της. Μα αν της είεγε αμίδελα, ηίη θα χίραγε ο νους ευείνων που βρεθίκαν ούε κί αντέρωσε που οδύησε σε αγάνης ιστορία δέν χίταν αίητο παρὰ τύχης ηροίον; Ούε όσο εύκολα-τάχα-συνηήρσαν στην ίδια ημιά των χωροχρόνου, τόσο εύκολα-κί αίητο τόσο-ούτε που θα 'χαν ανανείσει ίδιου αέρα;

Αβάσταχτο φορτίο ηα τον ανθρωπίνο εμωλεκό ό,τι αν'το χέρι αυτού αμείβει να περάσει. Πάντα ημυβείο το τυχαίο, η δείκό, ποτέ τον ηρώτο δεδομένο και αναπόγευτο.

Αυτή είναι η ιστορία δυο γυχίη που απαμώσαν.

Ζωγράφισαν :

Αμαλία Ελευθεριάδου

Χρυσκέρια Βερκίδου

Εύα Αδαμίδου

Ζωή Παπαδοπούλου

Γεφία Τσακίρη

Miku Gavorpäku